

Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoј móony
Lubosé ma;
Boh pak swérny
Přez spař méony
Čerstwosé da.

Njech ty spēwaš,
Swérnje dželaš
Wšédne day;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klě Boh poda,
Wokřew éel
F.

↳ Sserbske njeđželske lopjeno. ↲

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Rogate.

Mat. 7, 7—11.

„Proščezje a wam budže date; pytačezje a wy budžezje namafacž; klapajezje a wam budže wotewřjene.“ Tróžny našch Šbóžnik we šwojim předomanju na horje k modlenju wubudžuje a tróžny lubi wušłyschenje. Proščezje, pytačezje, klapajezje! Š tym chze nam prajicz: Budžezje wobštajni w modlitwje; njewustawajezje, hdyž tež tón Anješ se šwojej pomozu čaka. Čłowjek dyrbi proščez, Boh pak chze dacž. Boh modlitwy wušłyscha, pschetož kaž čłowški nan modlitwy šwojich džeczí wušłyscha, kať wjele wjazy budže našch njebieski Wóczez dobre dacž tym, kiž jeho prošcha.

Šbóžnikowe předomanje wo modlitwje:

1. Modlcze šo!
2. Boh waš wušłyschi.

1. „Proščezje“, nam Šbóžnik pschwoła. W žiwjenju šłyschich hušto proštwy šhudnych a wobežeženych, kotřiz tebe wo pomoz prošcha, a hdy by tež kóždu proštwu rad dopjelnił, ty to njesamóžezsch. Šzamo šerscha, kotřiz šo hušto wot šwojich poddanow wo hnadu a pomoz prošty, njemóže wschitke proštwy dopjelnicž; pschetož wón je šłaby čłowjek. Ale Boh móže pomhacž. Nascha pomoz šteji w mjenje Anjese, kotřiz je njebieska a semju štworil. Wón je šwojeho Šsyna Jesom Šhryšta k našchey pomozy póbkal a psches njeho pschpowjedacž dał, šo móže pomhacž. Duž dyrbimy jeho proščez, dokelž wěmy, šo chze prošcheny bycz a šo šłowo šłyschi, kotřez k njemu řeczimy. Kať pak dyrbimy proščez? to je šłowne praschenje. Šdyž je

něchtó šamožity a tež hotowy, tym, kiž prošcha, pomhacž, šebi wón najpotřebnišchich a najdoštojnišchich wušwola, kotřymž pomoz wudžela. Potřebni Božezje pomozy šu wschitzy, kiž k njemu pschitřadzeju. Ale wot naroda šmy tež wschitzy njedostojni, psched Bohom štejecž a jeho proščez. Šchtož nam jenicžny prawo dawa, psched njeho štwicz a jeho proščez, je wěra do Jesuša Šhryštuša, psches kotřehož budžemy Bože džeczí. W tej wěře pak, psches kotřuz šmy Bože džeczí, dyrbimy tež proščez. Ty dyrbišch wěricž, šo chze Boh, kaž šo wón w Šhryštušu nad tobu šmili, tež twuju modlitwu wušłyschecž. Kaťka pak je tale wěra pola naš? Wnošy šo halke dopomnja, hdyž je šo njebio počahnyło a woni šo šami wjazy do předka nje-wjedža na puczju žiwjenja, kotřiz wschať tehdom junu k Bohu pschindu, pol wěra, pol niz. Woni tole pschindzenje ke Anjesej jako pošpyt wobhladuja, kotřiz chzedža tež hišchze čzinicz, šo by ničzo njespytane njewoštalo. To pak njerěka, we wěře šo modlicž. Wěra je wěšta nadžija, kotřaz wschitko na Boha štaja. Na čzo pak chzešch šo pomolacž, hdyž ty šam ničzo nimašch, šchtož by mohło tebe jeho pomozy dželomneho šczinicz. W Jesušowym mjenje dyrbišch šo modlicž, to wón šam kaže. „Ša čzož wy teho Wótza proščez budžezje w mojim mjenje, to budže wón wam dacž.“ Modlitwa w Jesušowym mjenje je najponižnišcha a š dobom najmóžnišcha modlitwa. Ponižna — pschetož ty šo modlišch w tym šaczucžu, šo ničzo psched Bohom nješby se šwojej šašlužbu a žiwjenjom, ale šo na šamu Šhryštušowu šašlužbu šašozezsch — najmóžnišcha, pschetož hdyž šo ty w Jesušowym mjenje

modliſch, wěch ty: ja ſobu pſchinjeſu najmóznijeſhego ſarěčznika, kiž mje pſched njebjestim Wótzom ſaſtupuje. Ale ty dyrbiſch ſo teſ w duchu Jeſom Chryſta modlicž! Niž kóždu próſtwu móžeſch w Jeſuſowym mjenje pſched Boha pſchinjeſč, ale jeno tajke, kiž ſu wurěčane ſ jeho ducha. Hdyž bychu to ludžo Bohu jeno prajicž trjebali, hdyž chzedža jeſč a picž, draſtu a čziije, kžežu a dwór, pjenjeſy a kublo měč, potom by jich wjele wobydlerjom bylo a khotnoſč žiwjenja a dželo byſchtej ſo ſhubitej, potom bychu ſo ludžo zyle ſwětnym kublam poddali, ſo njebychu ſkóncznye žaneje myſle wjazy mēli ſa najwſchſche kublo. Wěſo móžeſch proſyč, hdyž ſy w nuſy, ale naſche ſłowo dyrbi pſchi wſchěch próſtwach byč: niž moja, ale twoja wola ſo ſtań! a my najwſchſchu ſtaroſč ſabyč njeſmēmny: Pytajcže najprjedy Bože kraleſtvo! Tehodla je naſ Jeſuſ we Wótčje-naſchu wucžil, k Wótčej w njebjěbach ſo wołacž, ſo by jeho mjeno ſwjecžene bylo, ſo by jeho kraleſtvo k nam pſchiſchlo, ſo by jeho wola ſo ſtała, my pač wodacže hrěchow doſtali a wot ſleho wumoženi byli. Sapoczatk, ſrjedziſna a kónz naſchich modlitwow dyrbi ſbože naſcheje duſche byč. Hdyž proſyſch wo dobre wjedro ſa polo, wo ſtrowoſč ſa tych ſwojich, njeſabudž, pſchi čželnym ſebi teſ na duchowne myſlicž, proſyč wo njebjestni khlěb Božeho ſłowa, wo Božu hnadu ſa tebe a ſa tych ſwojich — potom ſo modliſch w Chryſtuſowym duchu a twoja modlitwa njewuſchſchena njewoſtaje.

2. Bóh wuſchſchja prawu modlitwu. Starſchi ſwojim džěčjom rad próſtwu dopjelnja. Kač wjele bóle budže to njebjestni Wócžez čžinicž? Čžecže ſłowo wěricž, kotrež ſu njewěrijazy lěta 1848 wuprajili a teſ džěnſa hiſčecže praja: „Pomhaj ſam ſebi, dha budže Bóh tebi pomhacž.“ Čšto čžyč wěricž, ſo mohł ſebi čžlowječ w žiwjenju ſtajnje ſam ſebi pomhacž! Wobhladač ſebi ſwoje čželo, kač je wono ſłabe a braſchne! Bjeſ Boha ſmy hubjeni a ſłabi. Bóh je wſchudžom a wſchitko ſkutkuje. Wón wuſchſchja naſche modlitwy, hdyž my prawje proſymy. Druhdy wſchaf ſu twoje próſtwy tajke, ſo je Bóh wuſchſchecž njemože. Pomyſl ſebi do ſańdženocže! Tehdom ty wo něſchto ſ horzym žadanjom proſcheſche. Nětko dyrbiſch poſnacž, ſo by tebi ſe ſchłodu bylo, hdy by Bóh po twojej woli čžinił. Teſ wěrijazy čže ſebi druhdy něſchto wot Boha wunuſowacž. Wěſch dha ty, čžlowcže, kiž čžeſch mrejaze džěčžo ſ mozu do žiwjenja wot Boha proſyč, ſo je džěſčju dobre, dale žiwe byč? Wo džěſčju, kotrež beſchtej teſ ſtarſchej ſ mozu ſe ſmjercže wuproſyłoj, ſo piſche, ſo wono roſom ſhubi a ſtarſchej móžeſchtaj jeno proſyč: Knježe, wſmi jo k ſebi! Guſto ſebi wuſchſchjenje hnydom žadamy, Bóh pač čže naſ ſečerpliwocž wucžicž. Guſto ſo ſda, kač by tón Knjeſ ſe ſwojej pomožu čžakał, kač by naſ wjazy wuſchſchecž njechal, njechamy Bohu winu dacž, ale čžemy ſebi prajicž, ſo ſo wjazy tač nje-modlimy, kač ſu ſo naſchi wótzojo modlili, kotſiž ſwoje rańſche, wječorne a bliđowe paczerje ſpěwachu. Bóh je tónſamy woſtał, ale my wjazy hódni wuſchſchjenja njeſmy, dokelž ſo w prawej wěrije a w Jeſuſowym mjenje njemodlimy. My čžemy prawje proſyč, a tón Knjeſ budže naſ wuſchſchecž, my čžemy teho Knjeſa pytač, a wón budže ſo wot ſwojeho luda namkač dacž; my čžemy ſ naſchimi modlitwami wo jeho durje klapacž hič, ſo mohł nam Šbóžnik junu durje wotewricž a my ſańč mohli do kraſnoſče. Hamjeń.

Na njedzeli Rogate: Proſchče, a budžecže bracž!

Słób: Budž khalba Bohu ſamemu.

O Božo, žohnuj wuſchſch wſchě dobre na tej ſemi, Njech twoju miłocž khalimy tu wſchitzy ſpokojeni, Kiž ty nam ſažo wobradži a pſches nju wſchitkich ſwjěbeli, O luby, ſmilny Božo.

Daj plódne wjedro, čžopłotu, ſo ſchwy roſtke bychu We roſy, miłym deſchčžiku a kraſnym, čžopłym ſłónzu! Ach požohnuj ty ſemju wſchu, ſo wodžewa ſo ſ rjanocžju Pſches twoju miłocž, Božo!

Naſch wuſchſch žohnuj bohacže, daj rjane žně nam, Knježe! Wſcho k tebi horje ſhladuje; ſčel žohnowanje dele Nam ſ njebjate tute ſtyſtne dny, wſchaf twoje lube džěčži ſmy, A ty ſy ſmilny Wócžez.

Wſchě ſchwy hnadnje wobarnuj pſched ſuchotu a wodu, Naſ ſ njejedrami pſcheſchonuj, kiž nacžinja nam ſchłodu! So trupy žita njeſbija a ſliwki je nam njeſtaža! Pſchińdž njedaj kraſnym čžwilam!

Naſch wótzny kraj nam ſwarnuj ty pſched nuſu, ſapucženjom; Wſchěch ludow knjeſ wſchombžny ſy! Naſ wucž ſe ſwojim ſłowom, So bohabojoſč, póčžiwocž a wěra mohła w naſ roſč, My byli twoje džěčži.

Šdžerž wſchěch pſchi dobrej ſtrowoſčži, kiž ſemju wobdžělaja, We džěle, prózy, ſtarocžži budž ſ nami twoja hnada. Čštož wot tebe tu proſymy, to ſam wſcho lěpje ſnajecž ty, Čžin jeno ſ nami hnadnje!

Nam wobradž, Božo, wſchědny khlěb ſa čželo a ſa duſchu; Čsy ſtworił, ſdžeržak, žiwich ſwět, ſdžerž naſ na ſwojim pucžu.

Ach woſtań ſ hnadu ſwojej ſam pſchi naſ a wjedž naſ k njebjěbam,

Hdžez byli wěčžnje žiwi.

W.

Kčzenja a nadžije.

Nalěčžo je čžaſ kčžewa, čžaſ nadžije a ſlubjenja. Plód ſrawi poſdžičho; wón je ſkutk lěčža a naſmy. Seno krotki čžaſ ſchtomy ſwój nalětny ſchat noſcha; radoſtne dny jich kčžewneje pychi ſo rucže pominu. Guſto ſnicži ju jenicžki počžny wětr, jenicžka ſymna nóz. Teſ čžlowſka wutroba haji nadžiju na nadžiju a njeſečerpliwje wocžafuje ſemſki putnik jich dopjeljenje. Šbrke ſjebanje pač čžaſto na jedny ras žyly raj docžafanjow ſahubja, a ſtruchle ſhladuje čžlowječ na hromaduſpadany twar ſwojich nadžijow.

Raž nalěčžo bjeſmerna bohatoſč kčženjom debi, tač haji teſ młodoſtna wutroba najwjazy nadžijow. Č tyſazami hordych docžafowanjom naſtupuje młodženz čžer ſwojeho žiwjenjabeča; wón nadžija ſo pokrocžjenja, čžecže, ſławy a wuſpěcha.

Šacžrunje jeno mača ličba ſ mnohich tyſaz kčženjom, ſchtom krynazych, ſrałocž dozpiwa, dha je tola ſyła plódow k ſdžerženju čžlowjekow a ſwětiny doſahaza. Hdyž teſ tač nělotry dymny wutwor twojich nadžijow do hołocže roſpaduje, njebudž bjeſtroſchtny a njeſadwěluj; ſpokojnemu čžlowječej njelicžomne radoſče ſačžewaju. Wſchěhomudry wodžer naſchich poděńdženjom najlěpje wě, ſchto je tebi wužitne a ſlužobne.

F.

Njedźelske ranje w meji.

Czichu kroczel młode ranje
Stupa i wrotow purpurskich,
Wetfil sam spi mjerne spanje
W kłobach nęhdze głubokich,
Seno rēki saszumja:
Dženŕ je kemsch a njedźela!

„Śwjećene budź Boże mjeno!“
Człowjek kōbu głōbujje,
S wōczka, i njebju wobroczenoh',
Śwēcza pruhi śwjećisze,
Nēki wēcznoh' žiwjenja
Duschu jemu pscheschumja.

Lēŕ a polo, ludzi prōbdnej,
Wotpoczńjetej w czischinje,
Schczerkot, ropot i haru wōsnej
Pucŕ a droha njeptynje,
Seno ptaczki spējwaja:
Dženŕ je kemsch a njedźela!

A śwjatnizy ŕo nētko mjeku
Czrijōdki w psche kemschazej,
Hona, kufi paŕ jim sczeku
Kwētki i ruku wjeŕekej,
Wtacŕkow głōŕ jich pschewōdza
A rjeńskem u halleluja.

Dźēd a wōwka po kiejščku
Khabkajo sa młōdschimi
Czehnjetaj tu lubu schczēŕku
Hischcze w wŕschschej radoŕczi;
Seju kabat blisko je
A te psalmy njebjeske.

Na rēŕatu mjelczi pika,
Płuzne kōto njeplischczi,
Matowa je wonēmika,
Bruz do kōŕy njerēczi,
Swonny i zyrkwoje salkincza:
Dženŕ je kemsch a njedźela!

Czerwik hrusku pschetoczujje,
Swērjo nje wē, ŕchto tu chze,
A njebju paŕ ŕo towarščujje,
Schtoŕ je i njebjes rodzene,
A i tej prōŕtwu kubka ŕo:
Pŕchindź i nam twoje kralestwo!

H. Z.

Sstōnzu napscheczimo.

W soŕnym nalēczi ŕo w ŕahrodze naschego ŕuŕoda rjanu spējwac kōŕ (Amiel) pokasa. Wōn na najwŕschschej hałōŕy najwŕschscheho ŕchto ma ŕedzesche. Jeho mōzny a jaŕny głōŕ zylu wulku ŕahrodu wōŕiwi, a wutroba kōŕdeho pschipoŕŕucharja bēsche wot jeho ŕajimaweho a lubosneho spējwa ŕajata. Schkōrzow hwisdanje bē ŕkabe pscheczimo temu.

Nasajtra ŕaje da ŕo wōn ŕaŕo na tymŕamŕnym mēŕtnje ŕkŕschecz.

„Glejczje tola“, i ŕwojim ludzom rjeknych, „wōn hlada runje na tuŕamu ŕtronu, kōŕ wczera!

Duŕ nēchtō wotmolwi: „Wōn spējwa ŕkōnzu napscheczimo. Sstōnzu ŕo wōn pschuwobrocza. Wōn zyle wēsčze wē, hđze ŕkōnzo ŕteji, teŕ hđŕŕ je wono dženŕa wot rańŕcheje mŕkŕy ŕapschŕŕŕte.“

Sstōnzu napscheczimo! Kac rjenje to kinczi! A kajka głuboka myŕl w tym leŕi!

Hđŕŕ ty, mōj luby czitarjo, we ŕwojim horju ŕo modlisch a spējwasch, nimasch ty tehdy ŕaczucze, jako by spējwasch a ŕo modlik ŕwētku napscheczimo? Ty zyle wēsčze wēsč, hđze je twoje ŕkōnzo, teŕ hđŕŕ cze mŕōczjele horja pschŕŕŕwaju. Wutroba je pschezo ŕwētku pschuwobroczena, hđŕŕ ŕo na ŕwojeho Śbōŕnika wobrocza.

A pschŕinjeŕesch-li ty we wulkej radoŕczi temu ŕnjesej ŕwōi kŕwalospējw, nimasch teŕ pschi tym ŕaczucze, jako by najwutrobniŕcha radoŕcz na tutej ŕemi jeno ŕkaby pschēdŕkōd był tamneje kraŕnosczje a ŕbōŕnosczje, wo kotrejŕ we ŕwjatym piŕmje rēka: Pŕched nim je wjeŕekōŕcze doŕcz a ŕama rjanōcz po jeho prawizy wēcŕnje?

F.

Sakowidjenje.

abo

czērŕjenja wjedu i Bohu.

(1. potraczowanie.)

Sahrodnikowa ŕedzesche mjes dwēmaj ŕkymaj ŕuŕōdŕinomaj a bēsche hiŕom wjele horja ŕnjescz dŕŕbjaka. Pŕchetōŕ jeje dŕuha ŕuŕōdŕina bēsche roŕwērwana ŕona a wobŕedŕka wobŕdlenja, kotrejŕ bē lēdom 20 kroczelow wot Sahrodnikowej ŕdalene a hđŕŕŕ dŕŕbjesche nimo, hđŕŕŕ chŕŕŕsche do wŕŕy. Czēŕla Wjels bē kŕōtki czap jeje muŕ pobŕł, ale wona bē ŕo w tym kŕōtkim mandŕelŕtwe hōŕŕcha hacŕ wjels wopokasała. Wjels wŕa ŕebi „Wōwczjerjz Niku“, dofelŕ mējesche wona kŕēŕu a nēscho ŕamoŕjenja, kotrejŕ bēsche wot nana namrēka. Tōnŕamny bēsche we ŕwojim czapu mēscher na jentym knjeŕim dworje był. Wot njeho nawukny wona wŕchelake ŕela ŕejnacŕ. Wŕchako ŕu wōwczjerjo ŕa ŕwoje ŕadko najbōle ŕami lēkarjo, haj czasto lēkujja teŕ ludzi a ŕtōt. Teŕ jeje nan kē ŕtary ŕtōtny lēkar był a jeho wjedjenje a ŕhonjenje nje bē ŕazpicŕ. Saŕo ŕo nan miny, pschŕpadŕe „Nizy“ kŕēŕka, pschŕpōdłanŕka ŕahrodka a kŕuch pola.

Wona wobŕŕekasche ŕwoje pola, pytasche a ŕuŕchjesche ŕela, warjesche wŕchelake picze a ŕtupasche do ŕtupow nana, tola i mjeńŕschej wuŕtojnōŕczi, wjedjenjom a wobhladnŕiwoŕczi. Pŕchetōŕ wona njeŕtarasche ŕo wo ŕboŕe bliŕŕscheho, ale roŕczenje ŕamŕneje mōŕchujje a kubka bē jej naleŕaze. Tehōdla wona bōle ludzi hacŕ ŕtōt lēkōwasche. Tola pschi khorōŕczach ŕtōtu ŕo ju teŕ huŕto wo radu praschachu, a to najbōle tehdy, hđŕŕŕ ŕebi pschŕwērni myŕlachu — a tajkich je hiŕcŕcze doŕcz na ŕwēcze —, ŕo ma jich ŕtōt naczinjene abo ŕo je wobkufłowany. W tajkich padach wufasa wona ŕpōdŕiwoe wēŕy. Tak dŕŕbjachu ludŕo na psch. kŕore ŕkōczō kōŕŕdy dŕen pschi ŕkhadŕjenju ŕkōncŕka trōjŕy wokoło domu abo zŕkēho dwora hnacŕ a pschi tym wēsche ŕchucŕki bōrbotacz, kotrejŕ mējachu wotkufłowanie doŕonjecŕ; teŕ dŕŕbjesche ŕo kŕore. ŕkōczō je ŕelowej juŕŕku mycz.

Dŕuhdy pomŕasche tuto wotkufłowanie, najbōle paŕ njechasche khorōŕcz twochnycŕ. Potom ŕo nēscho dŕuhe wufasa a jeli dobra natura ŕkōczecza khorōŕcz pschewiny — ŕchtoŕ ŕo huŕto pschi wŕchēm njerōŕomnym lēkowanju ŕta —, roŕcŕjesche kŕwalba lēkarŕi.

Cŕim wjazny pjenjes jej jejne lēkowanie pschŕinjeŕe, czim ŕkupŕŕcha bu jejna wutroba. A tuta ŕkupoŕcz nacŕini najwjeŕŕchu njejednotu w mandŕelŕtwe, a to tajku, kotraŕ hacŕ i pufam a ŕa nēkotre lēta i roŕwjasanju mandŕelŕtwa wjedzesche. Po tymŕamnym bu Nika njesnjesłiwŕcha a hōŕŕcha.

Wudowa Sahrodnikowa mjejsche tule njelkmanosć najbóle faczucź, pschetoz jejna wóspomlětna dzowcziczkla njelmedzijsche so won hibnucź a njemózesche jej nihdže prawje stupacź. Tudy bjesche so schtoma dótknyła, tam bje najmjeńschu kwětku wuschczipnyła, sažo bje bebi jabłuko sběhnyła, sažo padže na jeje sahrodže a neschto trawy so pomjecze; wschitko, wschitko ju jara roshněwa a pschinjebe wbohemu dzěsczu žalostny fwar a wjele njehornych fłowow, haj kamo druhdy puki. Kajtu bolosć tajka njehornosć maczeri nacžini, móže bebi kóždy kam myšlicź, a tola njemózesche wona lube dzěcžo dosć safitowacź.

Wjelkoma hidžesche Sahrodnikowu a jeje dzěcžo hižom někotry czaš kem hacź nanajhórije. Sakkad k temu kamemu ležesche w někajkim wuprajenju Sahrodnikoweje pscheczivo Wjelkoweje hojenju zuseho, i widliszczemi czwilowaneho dzěscža, kotrež bjesche Wjelkoma sažo shoniła.

Esi hodžiny wot Lěšowza bydlaza macź sebra junu na symnym, wětroytm nashmskim dnju fwoje chore dzěcžo, so by je wot Wjelkoweje hojeć dała. Dokelž pak pola teješameje hižom tójschto człowjekow czašasche, fastupi zusa žona pola Sahrodnikoweje do jstwy, dokelž kama czujesche, so je raišchi wětr sa to wbohe kurjatko schłodny. Psihi tym woprascha so Sahrodnikowa, kajtu khorosć dzěcžo ma a hacź hišcže pomoz pola wopravdžiteho lěkarja pytała njeje. Wona shoni, so je jeno pola Wjelkoweje pomoz pytała, a to hižom psched schtwórtlětom, jako so khorosć sapocža; so pak njeje so nicžo polěpschiko, — haj steršcho pohóršchiko, hacžrunje so wschitko czinili, schtož je jim Wjelkoma wufasala.

„A schto je wam moja fušodžina wufasala?“ praschesche so Sahrodnikowa.

Wona prajesche, so dyrbyju dzěcžo w selowej juščy wot 9 wšchelakich selow, kotrež mi wona sobu da, kumpacź, so dyrbyju je i jentym a tymšamym trjenjom wutřecź, a potom pschi wotebjeražym měšacžku tuto trjenje pod bošowy keč sarhecź. Wona mjenješche tež: tak rucze hacź pocžina tuto trjenje hnicź, schtož so hižom sa někotre njedzele stanje, wotebjera khorosć a dyrbi sa 2 abo 3 měšazy žyle sańcź. So jeje mjenjeju je so dzěcžo psched lonjom, pšom a czornej kofoschu nastrobžalo.

Sako bje tuta žona wobschěrnje a i mnohimi fłowami fwoju rēcž skóncžika, dzjesche Sahrodnikowa k njej:

„Zuba žona, wěricze wy wopravdže tajkele blady? Pola mojeje fušodžiny ma kóžda khorosć fwoj sakkad a spocžatk w trojich stróželach. To je fmešadne. Tež njehodži so kóžda khorosć i jentym a tymšamym frědkom hojeć. Wy widžicze jo kama na fwojim dzěsczu. Sa nochzu jeje sela sazpicź, tola husto wone wjazhy schłodža hacź pomhaju. Čžehodla njewopraschecze so lěkarja wo radu a pschihladujecze schtwórtlěto, kak to wbohe kurjatko bjes polóžnosće fwojeje czwile wostanje? A temu je dženka tak hruby a šynny džen, so móže dzěsczu fmiereč pschinjesč.“

Žona so na wšchelate waschnje samolwjesche, tola wopravdže rošomny sakož k porjeńschenju jeje žyłego sadžerženja njemózesche dacź. Haj, wona bje sašlepjena dosć, so Wjelkovej wupowjeda, schtož bje jej prajene.

Sako bjechu ludžo woteschli, pschileczi Wjelkoma k Sahrodnikowej a pocža ju žalostnje hanicź a selesche satrašnje na nju. Wona porokowasche jej wěžy, kotrež dyrbjachu Sahrodnikowu, bychu-li wěrne byke, do khostańne pschinjesč.

Wot tamneho czaša sapšhija Wjelkoma kóždu składnosć i radošču, pschi kotrež móžesche Sahrodnikowu hanicź a jej schłodžicź.

Wjele tyšaz fšifow je Sahrodnikowa wot teho czaša wuplakala, hdžež bje bebi njehnadu Wjelkoweje pschicžahnyła. Tež

czorna Hana czwilowasche ju psches wšchelate wumjetowanja wot teho czaša, hacź bjesche Sahrodnikoweje prjedawšche podendženja shoniła, a to najbóle tehdom, hdž podrožnišku dań na postajenym dnju njewotwjedže. W přenich lětach bjesche so to stajnje w prawym czašu stako, ale posdžischo, hdž mjejsche jeje holczka schulu wophtowacź a wjazhy drascženja trjebasche, a sašlužba so pschezo bóle pomjeńšchi, dokelž psches snutskownu khorosć jeje mozy wotebjerachu, njebe jej kóždy ras móžno, pjenjesh w prawym czašu položicź. A to pomjetšchi jeje frudobu a jeje czětpjenja.

„Ale čžehodla wosta wona w tutej kžězi? Njebjesche wo wšy žane wobhdenje sa nju? so fšyšču czitarja praschecź.“

Drje bjechu hišcže někotre wobhdenja wo wšy, kžudoba nuczesche Sahrodnikowu, so dyrbjesche w hubjenej stwi, kotraž jej a jeje dzowczicžy sobu sa komoru fkušesche, wostacź. W lěcže czwilowasche ju horzota, w šymje šyma. Hdž wětr jeno trochu dujesche, khablasche so fwěza na blidže tam a kem. Kchachle, fastarškeje módy a seleneje barby, mējachu dokhojte kchachly a dawachu dobru czoplotu, hdž so drjewa dosć do nich natyła. Ale kžudoba nuczesche tež pschi tepjenju k lutowanju. Sažo tschepotachtej macź a dzěcžo šymy dla a móžeschtej so psched šymy hišcže najlěpje psches sažne lehnycžhicze wobarnowacź.

A sbožu mjejschtej rjane czopke kóžo a pošleschcžo. Pošlednišche bjesche lěpsche, hacź wschitke druhe wěžy wo jstwie.

(Pschichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

* S Hucžiny. Na Bože špicze popołdnju wotmėje Budyške poboczne Gustav = Abdolfske towarštwu tu fwoj lětuschi fwjedžen. Lonšche lěto w Szerbach žaneho zyrkwinskeho fwjedženja nješmny měli. Lětkla pak mamy k naschej wošadže doměru, so so tu tajki fwjedžen, wěso dla kšutneho czaša jeno czichi, i radošču horjewojmje. Se tola 100 lě, so so ewangeližny wěrybratija naschu, we wójnje wotpalenu zyrkej twaricž pomhali. Duž dopomámy so tež na nětcžischu wójnku nusu naschich wěrybratrow w rošproščeniju a witajmy wschitkich pscheczelow Gustav = Abdolfskeho towarštwu i bliskosče a dalokosče do naschej wošady na fwjedžen. Předowacž budžetaj na němškim knjes farač Giersch i Arnsdorfa pola Děčina, na šerbškim knjes farač Sarjeńk i Kchwacžiz.

* Pschedšhodojo pobocznych towarštwow „domowinskeho džaka“ sa Budyški wotrješ mējachu pod wodženjom knješa hamštskeho hejtmana i Pflugl pjatk 19. meje pošedženje w hamšskim hejtmanštwje. Rosprawa pomjedasche wo rjanym rošwivanju domowinskeho towarštwu k fastaranju franjennyh a k pomozy wudowow a fhyrotow padnjennyh wojakow. A tola je i džiwanjom na wulki wótcžinski nadawč, kiž měšaz a bóle roščje, nusne, so by po móžnosći kóždy, kotryž to móže, fastupik. To je wón naschim fwěrnym wojowarjam a wóznemu krajej winojty. Lětny pschinoschčk wuczini jenož 1 hr. Nischto njewurēcž so i tym, so je fastaranje franjennyh kama pschihkušnosć štata. Towarštwu domowinskeho džaka wěso telko pjenjes nima, so móže tyh, kotřiz so wobschłodženi we wójnje, sežiwicž a jich šđeržecž. To je wěso wěž štata. Alle naschi wojazy, kiž so czělnje czěpili, njechadža tola nětko bjes džěka a pomokanja fwjecžicž, wotdželeni wot towarštwoneho žiwjenja. Šim pucž pokasacž, so bychu pucž namakali do džěka a pomokanja, kotrež móža hišcže wupjelnicž, to je nadawč „domowinskeho džaka“. A k temu pomhacž, je nadawč kóždeho wótcžinsžy smyšleneho poddana.

Zamolwity redaktor: J. Gólc.

Čiščec a nakładnik: M. Smoleč.